

[Nørskov.]

rørende den bedste Løsning af denne vigtige Sag, og dette er let forstaaeligt, da Problemet i sig selv er saa mangesidet og kompliceret og talrige Hensyn og Forhold har Krav paa Overvejelse. Den samme Forskel i Opfattelserne denne Sag vedrørende vil antagelig ogsaa afspejle sig inden for Rigsdagens forskellige Partier af de samme Aarsager som før nævnt — jeg kan saaledes udtale, at der inden for Venstre hersker forskellige Anskuelser —, men heldigt vilde det være, om Rigsdagen, til hvem Afgørelsen af dette vanskelige Spørgsmaal nu er henlagt, ud fra de givne Forudsætninger, herunder det fyldige og oplysende Materiale, der foreligger, forenet med nøjere Undersøgelser, kunde samles om en saglig og forsvarlig Løsning af Spørgsmaalet, hvorved jeg forstaaer en Løsning, ved hvilken den Gene, som nødvendigvis maa føles paa visse Omraader ved Løsningen, opvejes af andre Fordele, samfundsmæssigt og økonomisk set, idet man stadig maa holde sig det faretruende Moment for Øje: Havets Angreb paa Kysten — som jo er den egentlige Aarsag til Lovforslagets Fremsættelse. Vi fra vor Side ønsker ikke at tage endelig Stilling til Spørgsmaalet her ved første Behandling, men forbeholder os at se nærmere paa Forslaget i det kommende Udvalg, ligesom vi naturligvis ogsaa vil underkaste de andre Forslag og eventuelt nye Planer en nøje Prøvelse. Jeg kan tilsige mit Partis Medvirken til en saglig og villig Behandling af Problemet i et Udvalg.

Boeck-Hansen: Efter at have gennemgaaet baade det ene og det andet af Kommissionsforslagene angaaende Forstærkning af Limfjordstangerne Sikring kan jeg saa udmærket godt forstaa, at det har været den højtærede Minister meget magtpaaliggende at fremsætte et Lovforslag med det Formaal hurtigst muligt at sikre disse Tanger, hvis det da overhovedet lader sig gøre. Selv om det ikke er lykkedes at samle et Flertal om en bestemt Indstilling, saa fremgaar det dog tydeligt af Kommissionsforslagene, at det er paa høje Tid, at der virkelig gøres noget. Det er aabenbart ramme Alvor, det der sker derovre, at Havet stadig med sine store Dybder nærmer sig disse Tanger. Spørgsmaalet er derfor ikke, om man skal gøre noget, men Spørgsmaalet er, om man overhovedet kan lade være at gøre noget, og dette forekommer mig at være besvaret. Det er ikke Ministeren eller Rigsdagen, der besvarer dette Spørgsmaal, det er Naturen selv, der giver os Svaret.

Det er ikke, fordi man har været forsømmelig derovre ved Tangerne. Tværtimod, i det sidste halve Hundrede Aar har man kæmpet meget energisk for at sikre Tangerne saa godt, som man overhovedet kunde gøre det. Henimod 100 Høfder er der bygget, der er bygget et stort Parallelværk, der er anvendt 41,2 Mill. Kr., og det er oven i Købet kun indtil 1938. Det øvrige Land har dermed ikke vist sig utaknemmelig over for Jylland, der sætter sin brede Ryg imod Havet. Vi har gjort, hvad vi kunde for at sikre dens Modstandsevne saa godt, som det er muligt. Derfor maa man heller ikke sige, at Thyborøns spørgsmaalet er et lokalt Spørgsmaal. Det er det ingenlunde, og det kan heller ikke paa nogen Maade løses lokalt. Det maa være hele Landets Sag at søge at faa det løst saa godt som muligt.

Maaske er der hidtil ikke handlet rigtigt. Det kunde synes, som om Havets Dybder nærmer sig mere og mere for hver Dag, der gaar. Selv om Staten altsaa ikke paa nogen Maade har været karrig paa dette Omraade, kan det godt være, at det ikke har været det rigtige, det, der er gjort, men paa den anden Side kan man vist med fuld Ret sige, at det har sinket Katastrofen betydeligt. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at man skal være forsigtig med at bringe Forvirring i Naturen, uden at jeg derfor vil gaa med til at sige — det tror jeg for øvrigt heller ikke, den højtærede Minister vilde gøre —, at man ikke paa mangfoldige Maader kan regulere Naturen og Naturkræfterne, saadan at man kan sætte dem i Menneskenes Tjeneste. Det har man jo gjort saa mange Steder; hvad har man ikke gjort ved selv meget kraftige Vandfald! Men der er naturligvis Ting, som man ikke kan gøre. Hvis man vilde finde paa at regulere Vesuvs Udbrud, tror jeg, man hurtigst muligt maatte opgive det.

Det er jo en gammel Sandhed, at man skal ikke bygge paa Sand, i hvert Tilfælde ikke, naar man ikke kan faa Sandet til at ligge stille — ellers er det for Resten en meget god Byggegrund. Men kan man ikke faa Sandet til at ligge stille, er det ikke godt, og det er jo netop den store Vanskelighed ude ved Thyborøn, at man der ikke kan faa Sandet til at ligge stille. Ministeren har for øvrigt fremholdt over for dette høje Ting et afskrækkende Eksempel fra Hvide Sande, og vi havde vist ogsaa i sin Tid en kedelig Historie nede ved Skallingen; den er vist heller ikke rar at komme tilbage till!

I hvert Tilfælde mener man, ligesom